

ΜΙΑ ΓΛΩΣΣΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΑ

1

Μηδέν ἄγαν.—Μέτρω χρῶ.—Γνώθι σ' αὐτόν —Σύν Ἀθηνῶν καὶ χεῖρα κίνει.

(*Ἀρχαία γνωμικά*)

2

(Φασί δὲ) ἀπικόμενους τοὺς Φοίνικας ἐς δὴ τὸ Ἄργος τοῦ-
το διατίθεσθαι τὸν φόρτον. πέμπτη δὲ ἡ ἕκτη ἡμέρη ἀπ' ἧς ἀπίκοντο, ἐξεμπολημένων σφι σχεδὸν πάντων, ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν θάλασσαν γυναῖκας ἄλλας τε πολλὰς καὶ δὴ καὶ τοῦ βασιλέως θυγατέρα· τὸ δὲ οἱ οὐνεμα εἶναι, κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ Ἑλλήνας λέγουσι, Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου. ταύτας στάσις κατὰ πρῶμην τῆς νεὸς ὠνάεσθαι τῶν φορτίων τῶν σφι ἦν θυμὸς μάλιστα, καὶ τοὺς Φοίνικας διακελευσαμένους ὀρμη-
σαι ἐπ' αὐτάς. τὰς μὲν δὴ πλεῦνας τῶν γυναικῶν ἀποφυ-
γεῖν, τὴν δὲ Ἰοῦν σὺν ἀλλῆσι ἀρπασθῆναι. ἐσβαλομένους δὲ ἐς τὴν νέα σίχεσθαι ἀποπλόντας ἐπ' Αἰγύπτου.

(*Ἡρόδοτος, Ἱστορία, Α. 1*)

3

Ἄλλὰ γὰρ οὐκ εἶδ' ὅτι δεῖ τοιαῦτα ὀλοφύεσθαι· οὐ γὰρ ἐλαυθάνομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἅπαξ ὄντες θνητοί· ὥστε τί δεῖ, ἂν πάλοι προσεδεκῶμεν πείσεσθαι, ὑπὲρ τούτων νῦν ἀχθε-
σθαι, ἢ λίαν οὕτω βαρέως φέρειν ἐπὶ ταῖς τῆς φύσεως συμ-
φοραῖς, ἐπισταμένους ὅτι ὁ θάνατος κοινὸς καὶ τοῖς χειρί-
στοις καὶ τοῖς θελτίστοις; οὔτε γὰρ τοὺς πονηροὺς ὑπερο-
ρᾶ οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς βαυμάζει, ἀλλ' ἴσον ἑαυτὸν παρέχει πᾶσιν.

(*Λυσίας, Ἐπιτάφιος § 77*)

4

...ἀπορῶ τί πρῶτον ὀδύρωμαι τῶν παρόντων κακῶν. πότε-
ρον τὴν ἡλικίαν ἐν ἡ φυγῆς ἐπικινδύνου πεισῶσθαι παρ' ἑ-
θους καὶ παρὰ τὴν ἀξίαν ἀναγκάζομαι; ἢ τὴν αἰσχύνην ἐφ'
ἢ κατ' οὐδὲν ἔλεγχον οὐδ' ἀπόδειξιν ὀλοῦς ἀπόλωλα; ἢ
τὰς ἐλπίδας ὧν διαμαρτῶν, ὧν ἑτέροις προσῆκε κεκληρο-
νόμηκα κακῶν;

...Ὅπως οὖν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηκέτι πλεῖω χρόνον
τοῖς παρῶσι κακοῖς συνέχωμαι, ψηφίσασθε μοι ταῦτ' ἂ καὶ
ἄλλοις τισὶν ἦδη, ἵνα μήτ' ἀνάξιον ὑμῶν μηδὲν μοι συμβῆ,
μήθ' ἰκέτης ἑτέρων ἀναγκασθῶ γενέσθαι· οὐδὲ γὰρ ὑμῖν
τοῦτο γένοιτο καλόν. ἐπεὶ εἰ γέ μοι τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλ-
λακτα ὑπάρχει, τεθνάναι με κρεῖττον ἦν.

(*Δημοσθένης, Ἐπιστολὴ Β, § 13, 25*)

5

...Ἐν γὰρ κοίλῳ χωρίῳ ὄντας καὶ ὀλίγω πολλοὺς οἱ τε ἡ-
λιοι τὸ πρῶτον καὶ τὸ πνίγος ἐπὶ ἐλύπει διὰ τὸ ἀστεγαστον
καὶ αἰ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι τούναντιον μετοπωρικαὶ καὶ ψυ-
χραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον, πάντα τε πο-
σύντων αὐτῶν διὰ στενοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ καὶ προσέτι τῶν
νεκρῶν ὀμῶ ἐπ' ἀλλήλοισι ξυνηνεγμένων, οἱ ἕκ τε τῶν
τραυμάτων καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν καὶ τὸ τοιαῦτον ἀπέθνη-
σκον, καὶ ὅσμαι ἦσαν οὐκ ἀνεκτοί, καὶ λιμῶ ἅμα καὶ δίψῃ
ἐπιέζοντο (ἐδίδοσαν γὰρ αὐτῶν ἐκάστῳ ἐπὶ ὀκτώ μηνῶν
κοτύλην ὕδατος καὶ δύο κοτύλας σίτου), ἄλλα τε ὅσα εἰ-
κὸς ἐν τῷ τοιαύτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας κακοπαθῆσαι, οὐ-
δὲν ὅτι οὐκ ἐπεγένετο αὐτοῖς.

(*Θουκυδίδης, Ξυγγραφή, II, 87*)

6

ΣΩ. Τὸν Ἰωνα χαίρειν. πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιεδήμη-

κας; ἢ οἰκοθεν ἐξ Ἐφέσου;

ΙΩΝ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἐξ Ἐπιδαύρου ἐκ
τῶν Ἀσκληπιδίων.

ΣΩ. Μῶν καὶ ραφιδῶν ἀγῶνα τίθεσσι τῷ θεῷ οἱ Ἐπι-
δαῦριοι;

ΙΩΝ. Πάνυ γε, καὶ τῆς ἄλλης γε μουσικῆς.

ΣΩ. Τί οὖν, ἡγωνίζου τι ἡμῖν; καὶ πῶς τι ἡγωνίσω;

ΙΩΝ. Τὰ πρῶτα τῶν ἀθλῶν ἠνεγκάμεθα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Εὐ λέγεις; ἄγε δὴ ὅπως καὶ τὰ Πανσθηναία νική-
σωμεν.

ΙΩΝ. Ἄλλ' ἔσται ταῦτα, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ.

(*Πλάτων, Ἴων, 1*)

7

Ὁ δὲ νεανικός ἅμα μὲν ὄρων καλὴν τὴν γυναῖκα, ἅμα δὲ
αἰσθανόμενος τὴν καλοκἀγαθίαν αὐτῆς, ἅμα δὲ θεραπεύων
αὐτὴν καὶ εἰόμενος χαρίζεσθαι αὐτῇ, ἅμα δὲ αἰσθανόμενος
οὐκ ἀχάριστον οὐσαν, ἀλλ' ἐπιμελομένην διὰ τῶν αὐτῆς
εἰκετῶν ὡς καὶ εἰσιόντι εἰη αὐτῷ τὰ δέοντα καὶ εἰ ποτε ἀ-
σθενήσῃ, ὡς μηδενὸς ἐνδέοιτο, ἐκ πάντων τούτων ἡλι-
σκετο ἔρωτι, καὶ ἴσως οὐδὲν θαυμαστὸν ἔπασχεν.

(*Ξενοφών, Κύρου Παιδεία, Ε, 1 § 187*)

8

Γηράσκουσι δὲ τοῖς ἀετοῖς τὸ ρύγχος αὐξάνεται τὸ ἄνω
γαμφόμενον αἰεὶ μᾶλλον, καὶ τέλος λιμῶ ἀποθνήσκουσι.
ἐπιλέγεται δὲ τις καὶ μῦθος, ὡς τοῦτο πάσχει· ἰδίῳ ἀνθρω-
πὸς ποτ' ὦν ἠδίκησε ξένον.

(*Ἀριστοτέλης, Περὶ ζῴων ἱστορίας, I, 32*)

9

Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μαθημάτων ἀρνηθῆναι τι μὴ γινώ-
σκειν, οὐδὲν αἰσχρὸν ἡγοῦνται· τὴν γε μὴν ὠδὴν οὐτ' ἀρ-
νηθῆναι δύναται, δ' ἂν τὸ κατ' ἀνάγκην πάντας μαθάνειν·
οὐθ' ὁμολογοῦντες ἀποτρίβεσθαι, διὰ τὸ τῶν αἰσχρῶν παρ'
αὐτοῖς νομίζεσθαι τοῦτο. καὶ μὴν ἐμβατήρια μετ' αὐλοῦ καὶ
τάξως ἀσκοῦντες, ἐπὶ δ' ὄρχησιν ἐκπονοῦντες, μετὰ κοι-
νῆς ἐπιστροφῆς καὶ δαπάνης κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς θεάτροις
ἐπιδείκνυνται τοῖς αὐτῶν πολίταις οἱ νέοι.

(*Πολύβιος, τὰς τῶν Ἀρχαίων — Ἱστορίαι, Δ, 20, §
11—12*)

10

Καὶ κοιμώμενος ὁ Πύρρος ὄψιν εἶδε τοιαύτην. Ἐδόκει
βάλλεσθαι κεραυνοῖς ὑπ' αὐτοῦ τὴν Λακεδαιμόνα καὶ φλέ-
γεσθαι πᾶσαν, αὐτὸν δὲ χαίρειν. Ὑπὸ δὲ τῆς χαρᾶς ἐξε-
γρόμενος· τοὺς τε ἡγεμόνας ἐκέλευε ἐν παρασκευῇ τὸν
στρατὸν ἔχειν, καὶ τοῖς φίλοις διηγείτο τὸν ὄνειρον ὡς λη-
ψόμενος κατὰ κράτος τὴν πόλιν. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι θαυμα-
σίως ἐπέειχοντο, Λυσιμάχῳ δὲ οὐκ ἤρεσκεν ἡ ὄψις, ἀλλ' ἔφη
δεδιέναι, μὴ καθάπερ τὰ θαλλόμενα τοῖς κεραυνοῖς ἀνέμ-
θата μένει χωρία, καὶ τῷ Πύρρῳ προσημαίνῃ τὸ θεῖον ἐ-
νεῖσοδον ἔσεσθαι τὴν πόλιν. Ὁ δὲ Πύρρος εἰπὼν ὅτι ταῦ-
τα μὲν ἐστὶν πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας καὶ ἀσοφίαν ἔχοντα πολ-
λήν, ἐκείνο δὲ δεῖ τὰ δπλα διὰ χειρὸς ἔχοντας ὑποβάλλειν
ἑαυτοῖς

Ἐξ οἰωνός ἄριστος ἀνύνασθαι περὶ Πύρρου.

ἔξανέστη καὶ προσῆγεν ἅμ' ἡμέρα τὸν στρατὸν.

(*Πλωτάρχης, Πύρρος, 19*)

11

...ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιστρας περῶσαι καμὲ καὶ χρισίᾳ

σαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἔασαι πέτεσθαι με· ἡβουλό-
μην γάρ πείρα μαθεῖν εἰ μεταμορφωθείς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἢ δὲ τὸ δωματίον ὑπανοίξασαι
κομίζει τὴν πυξίδα. Ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη ἀποδύσας χρίω ὕ-
λον ἑμαυτὸν, καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίνομαι ὁ δυστυχής,
ἀλλὰ μοι οὐρὰ ὀπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάν-
τες ὤχοντο οὐκ οἶδ' ὅποι' ἔνυχας δὲ τοὺς πάντας
τέσσαρας εἶχον, καὶ τούτους εὐδὲν ἄλλο ἢ ὀπλάς, καὶ μοι
αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα
δὲ μακρὰ καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλω περιεσκύ-
πουν, αὐτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμ-
ψασθαι Παλαιστραν οὐκ εἶχον.

(Λουκιανός, Λούκιος ἤ Όνος, 13)

12

Νυμφῶν ἄντρον ἦν, πέτρα μεγάλη, τὰ ἔνδοθεν κοίλη, τὰ ἐ-
ξωθεν περιφερής. Τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν λί-
θοις πεποιήτο· πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες εἰς ὤμους γυμναί,
κόμαι μέχρι τῶν αὐχένων λελυμένοι, ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν,
μειδίαια περὶ τὴν ὀφρύν· τὸ πᾶν σχῆμα χορεῖο ἦν ὄρχου-
μένων. Ἡ ὦα τοῦ ἄντρου τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ με-
σαιτατον· ἐκ δὲ πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον ρεῖθρον ἐποίει χρο-
μον, ὥστε καὶ λαιμὸν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ
ἄντρου, πολλῆς καὶ μαλακῆς πώας ὑπὸ τῆς νοτίδος τρεφο-
μένης. Ἀνέκειντο δὲ καὶ γαυλοὶ καὶ αὐλοὶ πλόγιοι καὶ σύ-
ριγγες καὶ κάλαμοι, πρεσδυτέρων ποιμένων ἀνεθήματα.

(Αἰόγγος, Ποιμενικά, Α, 4)

13

Κόρη καθῆστο ἐπὶ πέτρας, ἀμήχανόν τι κάλλος, καὶ θεὸς
εἶναι ἀναπεύθουσα, (...) φρονήματος δὲ εὐγενοῦς ἔτι πνεύ-
ουσα· δάφνη τὴν κεφαλὴν ἔσπεπτο, καὶ φαρέτραν τῶν ὤ-
μων ἐξῆπτο, καὶ τῷ λαιῷ βραχίονι τὸ τόξον ὑπεστήρικτο,
ἢ λοιπὴ δὲ χεὶρ ἀφροντίστως ἀπηώρητο· μηρῷ δὲ τῷ δε-
ξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δα-
κτύλοις τὴν παρεῖαν ἐπιτρέψασα, κάτω νεύουσα καὶ τινα
προκείμενον ἔφηδον περισκοποῦσα, τὴν κεφαλὴν ἀνείχεν.

(Ἡλιόδορος, Λίθιοτικά, Α, 2)

14

Λύκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις εἰρήνην ποιῆσαι
μετ' αὐτῶν διηνεκῆ, εἰ τοὺς κύνας λάδωσι καὶ διαφθεῖρωσι.
Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι. Ἀλλὰ τις
γέρων κρίς εἶπεν· «Πῶς ὅμιν πιστεύου καὶ συνοικήσω,
ὅπου, καὶ τῶν κυνῶν φυλαττόντων με, ἀκινδύνως νέμεσθαι
οὐ δυνατόν μοι;».

(Αἰτωπος)

15

Ἐφθασεν αὐτὴ καὶ καθ' ἡμῶν ἡ πληγὴ, θέλους δξύτερον,
οκηπτοῦ φοβερώτερον· καὶ κεῖται παῖς, ἄρτι τὴν ὠραν ἀν-
θοῦσα, δεινὸν καὶ σκυθρωπὸν ὀφθαλμοῖς τεκόντων θεάμα.
Ὅτε τὸ ἄνθος ἐφύετο τῆς παιδοποιίας, τότε αὐτὸ τὸ φυ-
τὸν συνεπεμαραινέτο ταῖς ρίζαις· ἢ φύσις πρὸς βλάστην εἰ-
στήκει, καὶ τὸ τοῦ θανάτου δρέπανον ἐμβαθυνόμενον τοῖς
σπλάγγνοις, καὶ αὐτὴν ζωὴν ἐξεθέριζε τοῦ βίου...

...Ἀλλὰ γενώμεθα ἡμῶν αὐτῶν, μηδὲ τῷ θυῷ τῆς λύπης
δαπτιζώμεθα· πολλοὺς ἀπώλεσε λύπη, οὐ σῶμα μόνον δια-
φείρασα, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς αὐτῆς λυμνημένην τὰ καίρια...
Μηδ' εἰς τοὺς πατρικοὺς τῆς καρτερίας ἐξυδριζόμεν ἄ-
θλους. Εἶδον ἐκείνου θανάτους παίδων, θανάτους, οὐχ οἶζο
παρ' ἡμῖν· μηδὲ γένοιτο· τούτων τὰ ἔγκονα πῦρ καὶ ὕδωρ
καὶ λάκκος ἐμερίζετο...

Τοιγαροῦν στῶμεν ἀνδρείως, στῶμεν εὐθαρσῶς...
(Φώτιος, Γαλασίῳ ἀδελφῷ παραμυθητικῆ ἐπὶ θυγατρὶ
τεθνηκυῖα, 10ος αἰ.)

16

Ὡ φρίξον, ἦλιε! ὦ στέναξον, γῆ! ἐάλω ἡ πόλις, ἡμᾶς δὲ

τοῦ πολεμῆν παρῆλθεν ἡ ὥρα.

(Γ. ΦΡΑΝΤΖΗΣ, 15ος αἰ.)

17

Ὡ πόλις, πόλις, πόλεων πασῶν κεφαλὴ! Ὡ πόλις, πό-
λις, κέντρον τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μερῶν! Ὡ πόλις,
πόλις, χριστιανῶν καύχημα καὶ φαρβάρων ἀφανισμός! Ὡ
πόλις, πόλις, ἄλλη παράδεισος φαρτευθεῖσα πρὸς δυσμᾶς,
ἔχουσα ἔνδον φυτὰ παντοῖα θρίβοντα καρποὺς πνευματι-
κοὺς! Ποῦ σοῦ τὸ κάλλος παρέδουσε; Ποῦ σοῦ ἡ τῶν χαρί-
των τοῦ πνεύματος εὐεργετικὴ ρώσις ψυχῆς τε καὶ σώμα-
τος;...

(ΔΟΥΚΑΣ, 15ος αἰ.)

18

Καὶ φθάσας εἰς ἓνα τόπον, εἰς μὲν τοὺς μαθητὰς του πα-
ρήγγειλε νὰ καθίσουν ἐκεῖ. Αὐτοὺς δὲ ὑπάγωντας παρεμ-
πρὸς ἕως λίθου βολὴν, ἐπροσευχῆθη. Ἦτον δὲ ὁ καιρὸς
πρὸς τὸν ὄρθρον. Ἐπειτα γυρίσας, προστάζει τοὺς μαθη-
τὰς του νὰ σκάψουν τὴν γῆν παταροειδῶς, τόσον μόνον,
ὅσον ἦτον τὸ μέτρον τοῦ σώματός του. Ὄθεν ἀπλωθεὶς
μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν ἐσκαμμένον τόπον, ἀπεχειρέτισε τοὺς
μαθητὰς του δεινοπαθῶς κλαίοντας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς.
Τραβίξατε τὸ χῶμα τῆς γῆς, τῆς ἐδικῆς μου μητρὸς, καὶ
μὲ αὐτὸ σκεπάσατέ με. Οἱ δὲ ἀσπασάμενοι καὶ ἀποχαιρε-
τίσαντες αὐτόν, ἐσκέπασαν τὸ σῶμά του ἕως εἰς τὰ γόνα-
τα. Ἐπειτα πάλιν αὐτὸν ἀσπασάμενοι, ἐσκέπασαν αὐτὸν
ἕως εἰς τὸν λαιμόν. Καὶ πάλιν τρίτον ἀσπασάμενοι, ἔξω-
λον ἐπάνω εἰς τὸ ἱερόν του πρόσσωπον ἓνα μανδύλιον. Καὶ
ἔτι κλαίοντες πικρῶς, ἐσκέπασαν ὄλον τὸ σῶμά του. Τό-
τε καὶ ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ αὐτὸς παρέδωσε τὸ πνεῦμά
του.

(Βίβλος Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου)

19

Ποτὲ δὲν ὠνόμαζε τινα ἄνθρωπον μὲ μόνον τὸ φιλὸν ὄνο-
μά του. Γεώργιε! Θετέον, ἢ Δημήτριε! ἢ Νικόλαε! ἀλλὰ
ἐπρόσθετε πάντοτε καὶ τὸ κύριε: ἦγουν κύριε Γεώργιε!
κύριε Δημήτριε! καὶ κύριε Νικόλαε!

...Δὲν ἔπαυσε ποτε ἀπὸ τοῦ νὰ πενοῖ κρυπτικῶς ἐν τῇ καρ-
δίᾳ της καὶ νὰ δρέχη τὴν στρωμνὴν της μὲ δάκρυα. Καὶ
ἀγκαλιὰ ἡ κλίνη της ἦτον ἐστρωμένη μὲ χρυσοῦφαντα πνεύ-
κια, καὶ βασιλικὰ στρώματα: αὐτὴ ὅμως, ὅταν ἤρχετο ἡ
νύχτα, ἄφινε τὴν κλίνην, καὶ ἀνεπαύετο ἐπάνω εἰς τὸ ἔδα-
φος τῆς γῆς. Τὸ ὁποῖον ἦτον ἐστρωμένον μὲ μόνην ψάθαν,
ἢ μὲ τρίχινα ὑφάσματα. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐσηκόνετο συχνά-
κις, καὶ τῷ Θεῷ τὰς προσευχὰς της ἀνέπεμπε.

(Βίβλος Θεοφανῶς)

20

Αὐταὶ αἱ Ἅγιοι, τρωθεῖσαι ἀπὸ τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ τὸν
τοῦ Θεοῦ ἐρώτα, ἄφισαν ὀσπητία καὶ συγγενεῖς, καὶ ἐπῆ-
γαν εἰς τὴν Πόλιν Ἐδεσσαν. Εἰς καρὸν δὲ ὅπου διέτριβον
ἐκεῖ, ἰδοὺ αἰφνιδίως ἔρχεται ὁ ἀνὴρ τῆς Βερνίκης καὶ ὁ πα-
τήρ της, ἔλληνες ὄντες, μαζί μὲ ἄλλους στρατιώτας. Πια-
σθεῖσαι λοιπὸν ὑπ' αὐτῶν αἱ Ἅγιοι, ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἱερά-
πολιν, κοντὰ εἰς τὴν ὁποίαν τρέχει ἓνας Ποταμός. Ὅτε
ὄταν εἰ στρατιώται ἔτρωγον καὶ ἐμέθουν, αἱ Ἅγιοι αὐταὶ
κρυφίως φεύγουσαι καὶ προσευξάμεναι εἰς τὸν Θεόν, ἐμδη-
καν εἰς τὸν Ποταμόν. Καὶ ἀφῆκαν ἑαυτὰς εἰς τὰ κύματα
τοῦ Ποταμοῦ. Καὶ ἔτι ἐτελειώθησαν αἱ μακάριοι διὰ τοῦ
πνιγμοῦ τοῦ ὕδατος.

(Βίβλος Δομνίνης, Βερνίκης καὶ Προσδόκης)

21

Καὶ ἐμείναν τὰ δεντρά γυμνά, ὡς γίον τὸν χειμῶνα, καὶ
κιτρομηλιές καὶ οὖλα, καὶ ἄλλες κοί κερατῆκες καὶ ἐξεράναν
πολλά· καὶ ὄνταν ἦλθεν ἡ ρήγαινα ἄρχεφεν καὶ ἐπαρκατέ-